

На ловъ за вълци.

I.

Зимата.

Срѣдъ зима. Снѣгътъ навалѣ дълбоко и покри горитѣ и полетата. Всѣки се прибралъ въ топла кжщица и се гуши около печката или камината. Денемъ дѣца немирни и пѣргави тичатъ по снѣга, валятъ се въ него и ето ги още по-разпалени съ шейна на рамо отиватъ къмъ височината. Слѣдъ малко зафучатъ шейната надолу въ облаци отъ дребенъ снѣгъ. И настѣпва веселба голѣма. Безстрашни момчета сѣдатъ върху дървенитѣ си шейни, отправятъ ги надолу по стрѣмното и политатъ къмъ низината. Ето и по-голѣмки шейни. Наредъ съ момчетата се накачватъ и момичета. Цѣлата пързалка почернѣе отъ шейни и дѣца. Грѣмъ отъ смѣхове и викове избухва, когато се случи да се прѣобърне шейната и сѣдящитѣ вжтрѣ се натъркулятъ изъ снѣга.

Но мръква. Слънцето потѣва въ мълчеливъ небосклонъ. Мъгла покрие земята. Прибиратъ се всички по домоветѣ си. Заклучатъ вратата и почватъ приказкитѣ при печкитѣ. Пжтищата опустяватъ, полето умира. Всичко се гуши на своето тѣсно мѣсто. Само вѣрниятъ стражъ на човѣка — кучето, легнало върху сламица или захвърленъ парцалъ